

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 172996 19 Rev
Banjaluka: 19.9.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari tužilaca M.J., sina L., T.J., kćeri T., I.J., kćeri T. i K.J., kćeri T., svi iz U. kod D., RH, svi zastupani po punomoćniku R.J., advokatu iz G., Ulica ..., protiv tuženih S.S. iz M., L., N.S., Ulica ..., V.G., RH, D.S. iz M., L., M.S., V., N.S., RS, D.R., Ulica ..., K., RH i B.S. sina S. iz M., L., svi zastupani po punomoćniku S.D., advokatu iz B., radi utvrđenja ništavosti ugovora o razmjeni nekretnina i predaje u posjed, vrijednost predmeta spora 50.000,00 KM, i po protivtužbi tuženih - protivtužilaca S.S., N.S., D.S., M.S., D.R. i B.S., svi zastupani po punomoćniku S.D., advokatu iz B., protiv tužilaca - protivtuženih M.J., T.J., I.J. i K.J., svi zastupani po punomoćniku R.J., advokatu iz G., radi isplate, odlučujući o revizijama tužilaca izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 172996 18 Gž od 14.5.2019. godine i dopunske presude broj: 71 0 P 172996 18 Gž od 18.7.2019. godine, na sjednici održanoj 19.9.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizije se odbijaju.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 172996 18 P 3 od 9.7.2018. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužilaca kojim traže da se utvrdi da je *ništav ugovor o razmjeni nekretnina* zaključen između L.J. sina I., prednika tužilaca i M.J. sina L. sa jedne strane i S. rođene G.B., prednika tuženih S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R., sa druge strane, zaključen dana 12.3.1993. godine u Laktašima, ovjeren 15.3.1993. godine kod Opštine Laktaši – Opštinskog sekretarijata za poslove opštinske uprave, Ov.broj: 356-357-358-359-360-361/93, po kojem su L.J. sin I. i M.J. sin L. dali svoje nekretnine upisane sa 1/2 dijela u z.k. ul. br. 322 (sada z.k. ul. br. 184) k.o. M., a koje se sastoje od k.č. br. 224/1, K. kuće i zgrade, dvorišta i oranice u površini od 2.690 m², k.č. br. 224/3, Krčveina oranica u površini od 1.570 m² i nekretnine upisane u z.k. ul. br. 307 (sada z.k. ul. br. 209) k.o. M. koje se sastoje od k.č. br. 224/4, K. oranica u površini od 17.000 m², a navedenim nekretninama po novom premjeru odgovaraju k.č. br. 300, K. kuća 2 zgrade, dvorište i njiva u površini 22.000 m², upisane u pl. br. 88 (sada pl. br. 593/3 k.o. M.), za nekretnine S. rođene G.B. upisane u z.k. ul. 1528 k.o. U., a koje se sastoje od k.č. br. 8/53 oranica u U. u površini od 1.412 čhv., k.č. br. 8/54 oranica u U. površine 1.230 čhv, k.č. br. 5/2 kuća i dvorište u površini 195 čhv, k.č. br. 5/1/4 voćnjak u U. u površini od 438 čhv, k.č. br. 5/1/5 kuća i dvor u površini od 130 čhv, k.č. br. 8/52 oranica u U. u površini od 1.452 čhv, k.č. br. 19/4 oranica u U. površine od 320 čhv, k.č. br. 20/4 sjenokoša u U. u površini od 613 čhv, k.č. br. 5/1/3 voćnjak u U. u površini od 359 čhv, k.č. br. 5/1/6 kuća i dvor u površini od 167 čhv, i k.č. br. 498/100 šuma u površini od 235 čhv, nekretnine upisane u z.k. ul. br. 1690 k.o. U. a koje se sastoje od k.č. br. 25/4 livada u U.

površine 720 čhv, k.č. br. 25/3 livada u U. u površini od 765 čhv, nekretnine upisane u z.k. ul. br. 546 k.o. U. koje se sastoje od k.č. br. 8/2 oranica u U. površine 1 j i 720 čhv, k.č. br. 8/4 oranica u U. u površini od 287 čhv, k.č. br. 8/14 oranica u U. u površini od 73 čhv, k.č. br. 8/5 oranica u U. u površini od 70 čhv, k.č. br. 8/27 oranica u U. u površini od 621 čhv, k.č. br. 8/29 oranica u U. u površini od 158 čhv, k.č. br. 21/4 livada u površini od 594 čhv i k.č. br. 25/7 livada u površini od 702 čhv, što su tuženi S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. dužni priznati i trpjeti da se na osnovu ove presude izvrši brisanje upisa vlasništva S. rođene G.B. i uspostavi ranije zemljišno knjižno stanje nekretnina, i to k.č. br. 224/1 površine 2.690 m² i k.č. br. 224/3 površine 1.570 m² upisane u z.k. ul. br. 307 (sada z.k. ul. br. 184) k.o. M. i k.č. br. 224/4 upisana u z.k. ul. br. 307 (sada z.k. ul. br. 209) a što odgovara k.č. br. 300 u površini od 22.000 m² upisana u pl. br. 88 k.o. M., u korist tužilaca suvlasnika M.J. sina L. sa 1/2 dijela, a T.J. kćeri T., I.J. kćeri T. i K.J. kćeri T. svake sa po 1/6 dijela, te da navedene nekretnine predaju u posjed tužiocima pod prijetnjom izvršenja, dok se istovremeno obavezuju tužiocima M.J. sin L., T.J. kći T., Jerković I. kći T. i K.J. kći T. da tuženima predaju u posjed gore naznačene nekretnine upisane u z.k. ul. br. 1528 k.o. U., z.k. ul. br. 1690 k.o. U. i z.k. ul. br. 546 k.o. U., pod prijetnjom izvršenja, (stav 1.).

da je ništav ugovor o poklonu zaključen između S. rođene G.B., kao poklonodavca i B.S. sina S., kao poklonoprimca, ovjeren u Laktašima dana 2.4.2009. godine od strane notara M.Đ. pod br. OPU-680/09, po kojem je poklonodavac dao na poklon poklonoprimcu nekretnine: k.č. br. 224/4 površine 1.716 m² i k.č. br. 224/9 površine 691 m², upisane u z.k. ul. br. 547 k.o. M., a što je tuženi B.S. sin S. dužan priznati i trpjeti da se na osnovu ove presude izvrši brisanje upisa prava vlasništva na ovim nekretninama u korist tužilaca i uspostavi zemljišno knjižno stanje po kojem su ove nekretnine u suvlasništvu tužilaca M.J. sina L. sa 1/2 dijela, T.J. kćeri T. sa 1/6 dijela, I.J. kćeri T. sa 1/6 dijela i K.J. kćeri T. sa 1/6 dijela, te da predmetne nekretnine preda u posjed tužiocima, pod prijetnjom izvršenja (stav 2.).

Odbijen je i protivtužbeni zahtjev tuženih S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R., kojim traže da se obavežu tužiocima T.J., Jerković I., K.J. i M.J. da im solidarno isplate, na ime ulaganja u predmetne razmjenjene nekretnine u M., iznos od 40.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 16.3.2015. godine do isplate (stav 3.), te

da se obavežu tužiocima T.J., Jerković I., K.J. i M.J. da solidarno isplate tuženom B.S., na ime ulaganja u novoizgrađeni stambeni objekat zajedno sa dvorišnim objektima izgrađenim na nekretninama u M., iznos od 120.000,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 16.3.2015. godine do isplate (stav 4.).

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka (stav 5.).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 172996 18 Gž od 14.5.2019. godine, žalba tužilaca je usvojena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 172996 18 P 3 od 9.7.2018. godine, preinačena tako što je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužilaca naveden u stavu 1. i 2. izreke presude, dok je žalba tuženih djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena i protivtužbeni zahtjev tuženih djelimično usvojen, tako što su obavezani tužiocima da solidarno isplate tuženima S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. na ime ulaganja u predmetne razmjenjene nekretnine u Mahovljanima iznos od 40.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana predaje u posjed nekretnina do isplate (stav 3.) i da solidarno isplate

tuženom B.S. u na ime ulaganja u novoizgrađeni stambeni objekat zajedno sa dvorišnim objektima izgrađenim na nekretninama u M., iznos od 112.834,00 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana predaje u posjed nekretnina do isplate (stav 4.).

U preostalom dijelu je protivtužbeni zahtjev tuženog B.S., u pogledu glavne stvari i zakonske zatezne kamate, odbijen.

Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Dopunskom presudom broj: 71 0 P 172996 18 Gž od 18.7.2019. godine, Okružni sud u Banjaluci je po prijedlogu tuženih, dopunio stav 3. i 4. izreke presude u dijelu kojim je djelimično usvojio tužbene zahtjeve tuženih, tako što je odredio rok od 30 dana za ispunjenje obaveze tužilaca na isplatu dosuđenih novčanih iznosa od 40.000,00 KM i od 112.834,00 KM, koji rok počinje teći prvog dana poslije dostavljanja prepisa drugostepene presude punomoćniku tužilaca.

Tužioci revizijama pobijaju drugostepene odluke zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji, a protivtužbeni zahtjev odbije.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizije nisu osnovane.

Predmet spora u postupku odlučivanja po reviziji, kod činjenice da su reviziju uložili samo tužioci, jeste odluka o protivtužbenom zahtjevu tuženih kojim su tužioci solidarno obavezani da tuženima S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. isplate naknadu na ime ulaganja u razmjenjene nekretnine u iznosu od 40.000,00 KM, a tuženom B.S. na ime ulaganja u novoizgrađeni stambeni objekat zajedno sa dvorišnim objektima, u iznosu od 112.834,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od predaje u posjed do isplate.

Tuženi nisu izjavili reviziju protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 172996 18 Gž od 14.5.2019. godine, tako da je ona postala pravosnažna u dijelu kojim je utvrđena ništavost ugovora o razmjeni od 12.3.1993. godine i ugovora o poklonu od 2.4.2009. godine, te naloženo brisanje izvršenih upisa i uspostava ranijeg zemljišnoknjižnog stanja, te obostrana restitucija.

Među parničnim strankama je nesporno da su 12.3.1993. godine, prednik tužilaca L.J. i tužilac M.J., zaključili ugovor o razmjeni nekretnina sa prednikom tuženih S. rođenom G.B., ovjeren 15.3.1993. godine kod nadležne službe Opštine L. Nesporno je koje nekretnine su bile predmetom razmjene, da su ugovorne strane nakon zaključenja ugovora ušle u posjed razmijenjenih nekretnina i da su se uknjižili kao vlasnici i posjednici u zemljišnim i katastarskim knjigama na razmijenjenim nekretninama. Nesporno je i da je prednik tužilaca dio razmijenjenih nekretnina na kojima je bio upisan kao suvlasnik, poklonio dana 27.11.2001. godine tužiteljicama T.J., I. i K., svojim unukama, sa po 1/6 dijela, koje su se upisale sa tim suvlasničkim dijelovima u zemljišnim knjigama u U.. Nije sporno i da je prednik tuženih B.S. jedan dio razmijenjenih nekretnina u M. poklonila ugovorom od 2.4.2009. godine tuženom B.S., svom unuku, na kojima

se upisao vlasnikom u zemljišnoj knjizi i sagradio novi stambeni objekat sa dvorišnim objektom saglasno izdatom odobrenju za gradnju.

Vještak građevinske struke M.K. je, nakon uviđaja na licu mjesta u M. u prisustvu punomoćnika stranaka, utvrdio visinu sredstava uloženih od strane tuženih S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. u stambeni objekat i pomoćne objekte, označavajući iste kao „stara lokacija“, u iznosu od 49.075,00 KM i visinu sredstava uloženih od strane tuženog B.S. u novoizgrađeni stambeni objekat sa dvorišnim objektima, označavajući iste kao „nova lokacija“, u iznosu od 112.834,00 KM, sve sa uračunatom amortizacijom.

Na raspravi kod prvostepenog suda održanoj 5.4.2018. godine, punomoćnik tužilaca i punomoćnik tuženih su izjavili da nemaju primjedbi na nalaz i mišljenje, izuzev što je punomoćnik tužilaca „prigovorio savjesnosti graditelja“.

Na raspravi koja je 14.5.2019. godine održana u postupku pred drugostepenim sudom, vještak građevinske struke M.K. je pojasnio da su sva ulaganja u objekte na staroj lokaciji korisna za predmetne nekretnine, jer je povećana tržišna vrijednost. Kako je pojasnio vještak, na stambenom objektu na staroj lokaciji u većem dijelu stambeni objekat nije bio ni omalterisan, tako da je urađena kompletna fasada na stambenom objektu, čime je objekat dobio bolju termičku zaštitu i povećana je tržišna vrijednost objekata. U vezi sa novosagrađenim objektom od strane tuženog B.S., vještak se izjasnio da se radi o objektu sagrađenom od savremenog građevinskog materijala po važećim standardima, da se sastoji od etaže prizemlja i etaže potkrovlja, da je u pitanju useljeni objekat koji ima potrebne priključke.

Drugostepeni sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka.

Drugostepeni sud prihvata iskaz tuženog S.S. datog na ročištu kod prvostepenog suda 12.4.2018. godine, koji je iskazao da su ulaganja „na staroj lokaciji započeta prije oko 15 godina i da su trajali unazad do 7 godina“. Temeljem tih činjenica zaključuje da su radovi izvođeni u vrijeme kada je bila donijeta pravosnažna presuda kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužilaca, a da prilikom izvođenja radova na „staroj lokaciji“, niko od tužilaca „nije sprječavao ili zabranjivao izvođenje radova“, a što je na istom ročištu potvrdio i saslušani tuženi D.S.

Na temelju tih činjenica, drugostepeni sud cijeni da su tuženi, odnosno njihov prednik, u vrijeme ulaganja u nekretnine u M. na „staroj lokaciji“, bili savjesni držaoci nekretnina i ponašali se prema istim kao svojim i kao savjesni domaćini preduzimali mjere da iste održe, poprave, poboljšaju i uvećaju vrijednost nekretnina na kojima su bili upisani vlasnicima.

Drugostepeni sud cijeni da je i tuženi B.S. savjestan graditelj novosagrađenog stambenog objekta sa pomoćnim objektom, jer je gradnju započeo nakon što mu je njegova baka B.S. poklonila nekretnine ugovorom od 2.4.2009. godine, na kojima je bila upisana vlasnikom i posjednikom. Po ocjeni suda, iz izjava tuženog B.S. datim na raspravi pred prvostepenim i drugostepenim sudom, proizlazi da mu niko od tužilaca „nije osporavao usmeno, pismeno ili putem telefona gradnju stambenog objekta, kao i drugih objekata, koja gradnja stambenog objekta je započeta nakon pribavljanja potrebne dokumentacije“.

Drugostepeni sud je primjenom odredbi člana 38. stav 3., 4. i 6. Zakona o osnovnim svojinsko pravnim odnosima, odlučio o protivtužbenom zahtjevu.

Na dosuđene iznose tuženima je dosuđena i zakonska zatezna kamata, shodno odredbi člana 277. Zakona o obligacionim odnosima, počev od dana predaje u posjed nekretnina do isplate, dok je u preostalom dijelu ovaj zahtjev tuženih odbijen (tražene kamate od 16.3.2015. godine kao dana podnošenja protivtužbe).

Odluka o troškovima postupka donijeta je primjenom odredbe člana 386. stav 2. Zakona o parničnom postupku.

Na prijedlog tuženih drugostepeni sud je 18.7.2019. godine donio dopunsku presudu kojom je odredio da paricioni rok za isplatu dosuđenih novčanih iznosa, počinje teći od prvog dana poslije dostavljanja prepisa drugostepene odluke punomoćniku tužilaca.

Drugostepene odluke su pravilne i revizioni navodi ih ne dovode u ozbiljnu sumnju.

Odredbom člana 72. Zakona o osnovnim svojinsko pravnim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 38/03: u daljem tekstu: ZOSPO), koji se primjenjuje u konkretnoj situaciji shodno odredbi člana 356. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“, broj: 124/08, 58/09 i 95/11 – u daljem tekstu: ZSP), kako pravilno nalazi drugostepeni sud, propisano je da je državina savjesna ako držalac ne zna ili ne može znati da stvar koju drži nije njegova (stav 2). Savjesnost državine se pretpostavlja (stav 3). Savjestan držalac postaje nesavjestan od trenutka kada mu tužba bude dostavljena, ali vlasnik može dokazivati da je savjestan držalac postao nesavjestan i prije dostavljanja tužbe (član 39. stav 7. ZOSPO).

Odredbom člana 38. stav 3. ZOSPO je propisano da savjestan držalac ima pravo na naknadu nužnih troškova za održavanje stvari, a da može tražiti naknadu korisnih troškova u mjeri u kojoj je vrijednost stvari povećana (stav 4.). Nužne i korisne troškove iz stava 3. i 4. ovog člana, vlasnik stvari dužan je nadoknaditi savjesnom držaocu u mjeri u kojoj ti troškovi nisu obuhvaćeni koristima koje je on dobio od stvari (stav 5.).

Nesavjestan držalac ima pravo na naknadu korisnih troškova koje bi imao vlasnik da se stvar nalazi kod njega (član 39. stav 4.), odnosno na naknadu korisnih troškova samo ako su korisni lično za vlasnika (stav 5.).

Nužni troškovi se određuju prema objektivnom kriterijumu. To su svi troškovi koje bi vlasnik učinio da je stvar bila kod njega, dakle, prije svega troškovi neophodni za održavanje same stvari, kao i za njeno normalno privređivanje - korištenje. Korisni troškovi nisu neophodni za stvar, ali oni povećavaju vrijednost stvari. Savjesni posjednik ima pravo na naknadu korisnih troškova ako je stvar objektivno dobila na vrijednosti, tj. ako je po tržišnim kriterijumima njena vrijednost objektivno povećana, pri čemu se visina tih troškova utvrđuje prema vrijednosti stvarno uložениh sredstava.

Suprotno tvrdnji revizije, ovaj sud cijeni da je pravilan stav drugostepenog suda da su tuženi savjesni sticaoci i graditelji.

Pozivanje revidenata na odluku Ustavnog suda BiH broj: AP-219/10 od 28.2.2013. godine, ne dovodi u sumnju pravilnost zaključka o savjesnosti tuženih. Nije sporno da ništav ugovor ne proizvodi pravne učinke od dana njegovog zaključenja, ali to, samo po sebi, ne povlači zaključak da su ugovarači nesavjesni sa danom zaključenja ništavog ugovora, već se savjesnost ugovarača cijeni zasebno u svakom slučaju u ovisnosti od utvrđenih činjenica. Momenat zaključenja ugovora i momenat nesavjesnosti ugovarača se ne moraju poklapati.

Ništavost ugovora o razmjeni nekretnina zasnovana je na utvrđenim manama volje za zaključenje ugovora, tj. da ugovarači nisu imali slobodno i ozbiljno izraženu volju da ugovor zaključe (član 28. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima „Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO), a što je posljedica ratnih dešavanja na području bivše SFRJ. Kako su obe strane iz ugovora imale jednako ograničenu volju za zaključenje ugovora iz istih razloga, onda se ima uzeti da su obe jednako savjesne kod njegovog zaključenja.

Ugovarači L.J. i M.J. su 5.11.2002. godine Osnovnom sudu u Banjaluci podnijeli tužbu protiv ugovarača B.S., sa zahtjevom da se utvrdi da je ugovor o razmjeni nekretnina ništav, koja je zavedena pod poslovnim brojem P: 2497/02.

Podnošenjem tužbe pokreće se parnični postupak (član 53. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), čime se zasniva odnos između tužitelja i suda, dok parnica počinje da teče dostavljanjem tužbe tuženom (član 60. stav 1.), pa se u taj odnos uključuju i tuženi. U konkretnom slučaju, tuženoj Savić Borki tužba je uručena 13.3.2006. godine (dostavnica o uručenju tužbe) i to je momenat od koga se cijeni savjesnost tuženih (član 39. stav 7. ZOSPO).

Prvostepena presuda broj: P-2497/02, kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužilaca za utvrđenje ništavosti ugovora o razmjeni, donesena je 21.3.2008. godine, a potvrđena je drugostepenom presudom broj: 011-0-Gž-08-001 323 od 29.9.2008. godine. Pravosnažnošću presude o odbijanju tužbenog zahtjeva tužilaca, ima se smatrati da tuženi nisu bili nesavjesni jer su time otklonjene posljedice iz člana 39. stav 7. ZOSPO. Revizija tužilaca je odbijena presudom Vrhovnog suda RS broj: 118-0-Rev-09-000 158 od 18.11.2009. godine. Tuženi nisu ponovno postali nesavjesni donošenjem odluke Ustavnog suda BiH broj: AP-219/10 od 28.2.2013. godine, odnosno ispravke odluke tog suda od 10.4.2013. godine, kada je ukinuta reviziona odluka, već tek donošenjem revizionog rješenja broj: 118 0 P 000973 13 Rev od 30.4.2013. godine kada je ukinuta presuda broj: 011-0-Gž-08-001 323 od 29.9.2008. godine.

Ocjenom izvedenih dokaza pravilno je zaključio drugostepeni sud da je prednik tuženih B.S., odnosno da su tuženi S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. radove na objektu na „staroj lokaciji“, izvodili u periodu od 2003. godine do 2011. godine (iskazi tuženih S.S. i D.S.), dakle u vrijeme kada su bili savjesni vlasnici razmjenjenih nekretnina. Tužioci nisu dokazali, niti sada u reviziji nude dokaze, da su tuženi postali nesavjesni i prije 13.3.2006. godine, odnosno da su to bili u vrijeme izvođenja radova, imajući u vidu napred navedeno u vezi sa posljedicama pravosnažne

presude kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužilaca. Nakon donošenja revizionog rješenja broj: 118 0 P 000973 13 Rev od 30.4.2013. godine, niko od tuženih nije, ni na objektu dobijenom u razmjeni ni na novosagrađenom objektu, izvodio bilo kakve građevinske radove u pogledu kojih radova bi bili nesavjesni sticaoci.

Tačan je navod revizije, što je bio i dokaz u toku postupka, da su se tužioci 16.6.2009. godine obratili pismeno urbanističko građevinskoj inspekciji opštine L., podnoseći prijavu protiv B.S. „radi gradnje nekakvih objekata bez saglasnosti porodice Jerković i bez potrebne građevinske dokumentacije“. To, po ocjeni ovog suda, ne dovodi u sumnju savjesnost tuženog B.S..

Naime, iz odgovora inspekcije broj: 10-362-57/09 od 6.7.2009. godine, slijedi da su izlaskom na lice mjesta utvrdili da gradnju vrši tuženi B.S. na osnovu urbanističke saglasnosti i da su naložili dalju obustavu rada do pribavljanja odobrenja za gradnju. Tuženi B.S. je dobio odobrenje za gradnju 7.8.2009. godine pod brojem 05-361-128/09, koje je postalo pravosnažno 10.8.2009. godine.

Cijeneći napred navedene činjenice, proizilazi da je tuženi B.S. na osnovu odobrenja nadležnog organa izgradio novi objekat, da je u vrijeme izgradnje bio vlasnik i posjednik zemljišta na kom je objekat izgrađen (stekao ga ugovorom o poklonu od 2.4.2009. godine) i da nije bio nesavjestan sve do 30.4.2013. godine. Iz provedenih dokaza slijedi da je gradnja objekta (u stanju u kome ga je vještak zatekao izlaskom na lice mjesta dana 25.9.2015. godine), okončana do kraja 2011. godine.

Tužioci ove činjenice nisu osporili izvedenim dokazima.

Vještak građevinske struke se izjasnio da su svi radovi izvedeni na objektu na staroj lokaciji (radovi navedeni na strani 3-7 nalaza), nužni i korisni. Tužioci u reviziji uopšteno prigovaraju da su mnogi radovi izvedeni bez kakve potrebe, da će ulaskom u posjed biti prinuđeni da ponovno izvode radove koji su im potrebni radi zadovoljavanja svojih potreba na način kako su to namjeravali, ali konkretizacije tih prigovora nema, jer se ne navodi koji radovi i iz kojih razloga su pogrešno cijenjeni kao nužni i korisni radovi.

Paušalan je i prigovor da su radovi od strane tuženih S.S., N.S., D.S., M.S. i D.R. „dobrim dijelom izvedeni građevinskim materijalom koji su tužioci ostavili bježeći iz okruženja“. U reviziji nema navoda koji je to građevinski materijal ugrađen, koja količina i koje vrijednost, niti su u tom pravcu tužioci postavili zahtjev ili izvodili dokaze ili doveli u ozbiljnu sumnju nalaz vještaka.

Stoga, kada je u pitanju zahtjev tuženih pravilno je isti usvojen primjenom odredbi člana 38. stav 3. i 4. ZOSPO.

Dopunskom presudom je određen rok za dobrovoljno izvršenje činidbe od strane tužilaca, što je u skladu sa odredbom člana 179. ZPP, a nema uticaja na odluku o glavnoj stvari.

Odluka drugostepenog suda u pogledu troškova postupka je pravilno zasnovana na odredbi člana 386. stav 2. ZPP, kod činjenice da su i tužioci i tuženi uspjeli sa svojim zahtjevima (dio u kom je djelimično odbijen zahtjev tuženih je bez značaja za odluku o troškovima postupka).

Temeljem odredbe člana 248. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić